

Open brief aan mevrouw Worm

NIET MEER VEILIG THUIS

Geachte mevrouw Worm.

N.a.v de uitzending bij EenVandaag voel ik mij door velen andere ouders, de belangenvereniging Bvickz en professionals ontzettend gesteund. En hier heb ik de kracht uit kunnen putten om u een open brief te schrijven. Dit doe ik, wegens privacy redenen, anoniem.

Maar als u dit leest, weet u wie ik ben. Want u, mevrouw Worm, bent de reden dat mijn kinderen me op brute wijze ontnomen zijn. Net zoals de andere ouders uit de uitzending heb ik objectief bewijs verkregen door professionals, waarin staat dat ik geen Munchausen By Proxy (hierna MBP) heb, en dat mijn kinderen mij ten onrechte zijn afgenomen door jullie.

In de uitzending geeft u aan dat u wel degelijk vraagt naar objectieve oordelen door professionals, daarentegen negeert u het objectieve bewijs dat ik, net zoals de andere ouders uit de uitzending, u aanreiken. Terwijl het bewijs door professionals gegeven is. Daarnaast zegt u in de uitzending "we varen op de diagnose van het kind". Hieruit begrijp ik dat beslissingen genomen worden aan de hand van de PCF diagnose van het kind. Terwijl PCF en MBP hetzelfde is, en het één dus niet kan bestaan zonder het ander!!!! Logisch ook, want een kind kan nooit PCF hebben als de ouder ook geen MBP heeft!! Dus hoe kan het dan zijn dat u kinderen met PCF labelt terwijl er bewijs is dat het niet zo is???????????? Hoe diagnosticeert u dat?!

En dan te bedenken dat ik een poos voor deze afname naar u zat te kijken op tv en blij was met mensen zoals u. Mensen die ingrepen op momenten waarvan ik dacht dat deze kinderen onveilig waren. Over uit huisplaatsingen dacht ik destijds "Dat zullen ze echt niet zomaar doen". Maar helaas hebben mijn kinderen en ik het nu zelf aan den lijven moeten ondervinden. Binnen een tijdsbestek van 2 a 3 weken heeft u met mijn toestemming, omdat ik niks te verbergen heb, onze dossiers mogen 'vertalen' voor de Raad voor de Kinderbescherming. (Toch vreemd, de Raad zou onafhankelijk moeten zijn, maar u... U bent van Veilig Thuis dus niet onafhankelijk.)

De 'vertaalde' dossiers omvatten op chronologische volgorde alle ziekenhuisbezoeken van mijn oudste kind, echter heeft u de reden van alle ziekenhuisbezoeken niet genoteerd! Het merendeel van de ziekenhuisbezoeken zijn namelijk gewoon poliklinische controles geweest, geïnitieerd door de kinderarts(en) zelf. Daarnaast gaf u aan dat ik (bewust?) een verkeerde lengte van vaderszijde had doorgegeven aan de kinderarts en dit zeer alarmerend was, terwijl u weet (met verklaring van de kinderarts notabene) dat ik deze lengte nooit heb geweten en daarom het gemiddelde genomen had. Vlak voor de abrupte afname van mijn kinderen ben ik er met veel moeite pas achter gekomen wat de exacte lengte was.

Na de 'vertaling' zou De Raad terugkomen voor een update over het lopende onderzoek, maar door uw conclusies is alles in sneltreinvaart tempo gegaan en is er achter mijn rug om een hele 'operatie' ingepland om de kinderen tijdens hun pauze op school mee te nemen, wat geheel onverwacht was voor mij en de kinderen.

De Raad bracht het nieuws op de volgende manier; "Wij vallen maar meteen met de deur in huis, en het is een flinke deur, de kinderen komen vandaag niet meer terug. Misschien zitten wij er wel

helemaal naast hoor, maar de conclusie van dokter Worm was doorslaggevend”.

Op de vraag waarom dit met een spoed procedure ging en niet op een ‘normale’ manier kreeg ik het antwoord dat ze bang waren voor mijn emotionele reactie... (???). Echter, reageerde ik tot hun verbazing direct in het belang van de kinderen. Ik heb hun meest belangrijke spulletjes ingepakt, mijn jongste kind via de telefoon gerustgesteld en ‘hun hondje’ klaargemaakt en meegegeven aan uw collega’s. Dat terwijl ik amper lucht kreeg door het afschuwelijke bericht ik net te horen kreeg en de wetenschap dat ze niet zouden terugkeren. De Raad complimenteerde mij hiervoor.

Een week later was de officiële zitting en daar heeft de rechter jullie behoorlijk klem gezet en gezegd dat dit nooit op deze manier had mogen gebeuren. Plus dat ze mijn emotionele reactie verkeerd ingeschat hadden. Maar helaas, het kwaad was al geschiedt.

In de uitzending spreekt u over een goed onderzoek wat gedaan moet worden om PCF vast te stellen of uit te sluiten, dit is in mijn geval niét gedaan. Niemand is mij komen observeren. U heeft mij nooit gesproken of gezien en alles vanaf uw bureau geconcludeerd.

Tevens word u in de uitzending geconfronteerd met de geluidsopname waarin uw collega uitspreekt dat ze hoopt dat er iets gebeurt met Tibbe zodat ze van ‘de hele discussie’ af zijn!! In plaats van op te komen voor de veiligheid van Tibbe aangaande deze uiterst bizarre opmerking, geeft u aan dat het om de context gaat waarin deze opmerking gemaakt is en begint u daaropvolgend ineens over ouders die hun kinderen rioolwater toedienen! Waarin blijkt dat u hier opkomt voor de veiligheid van Tibbe? U en meneer Klijn (directeur Veilig Thuis) zeggen dat uw organisatie staat voor ‘veiligheid’ van kinderen, echter laat de opname zien dat uw collega ‘vertrouwens’arts hoopt dat er iets met Tibbe gebeurd om van de hele discussie af te zijn! Onveilige uitspraken worden gedaan door een organisatie die juist voor veiligheid hoort te staan! En dat noemt zichzelf veilig thuis?

Vervolgens verwijt meneer Klijn de presentatrice ineens dat ‘ZIJ de opname uit de context haalt en het niet passend is in dit gespreksonderwerp’.

Deze houding ben ik inmiddels meer dan gewend van instanties als die van jullie, en alle kettingreacties die daarop volgen. Zoals de hoogleraar zegt “dan wil Veilig Thuis niet meer terug, dan wil de kindbescherming niet meer terug en zelfs de rechter niet” met als gevolg dat de (gezins)voogden doelen moeten nastreven welke totaal niét op de waarheid gebaseerd zijn. Ik moet bijvoorbeeld alwéér naar de GGZ (waarom eigenlijk, als u de uitkomsten van psychiaters toch niet hanteert?), de gezinsvoogden zijn enkel gefocust op het bewijzen ‘dat ik MBP heb’. Mijn zoontje had laatst koorts en zoals elke ouder zou doen heb ik zijn temp opgenomen. De gezinsvoogd maakt hier dan direct een notitie van. Ik hoef maar een scheet te laten en het is al fout.

Zij, (gezins)voogden hebben zich immers te houden aan uw visie en die van uw collega’s. Ook niet verkeerd om nog even te noemen dat de kinderrechter een vonnis uitspreekt op basis van klinkklare onzin. Rapporten staan er vol mee: Onjuistheden, verdraaide verhalen en zelfs leugens. De kinderrechter moet er toch vanuit kunnen gaan dat het rapport wat voor zijn/haar neus ligt bestaat uit waarheden? Dus om terug te komen op wat ik bedoel te zeggen over de (gezins)voogden: Zij hebben zich te houden aan het vonnis van de rechter!!

Vervolgens moeten wij, de ouders, onze onschuld bewijzen. Maar hoe bewijs je, zoals de vader van Tibbe in de uitzending ook al zei, iets wat je niet gedaan hebt? En al kom je met nog zoveel bewijzen die je ook deelt met (gezins)voogden, zij moeten bij het standpunt van jullie ‘onderzoek’ blijven. Waardoor er ook wrijving ontstaat tussen ouders en (gezin)voogden/teamleiders. En ook bij deze instanties zijn geen onafhankelijke professionals betrokken en worden klachten door de organisaties zelf ‘beoordeeld’. Een en al tunnelvisie en kettingreacties en totaal geen goed georganiseerde instanties welke de veiligheid van de kinderen zouden moeten waarborgen! Hoewel deze brief aan u

gericht is, benoem ik ook dit probleem bewust, zodat u hopelijk gaat inzien wat u allemaal teweeg brengt. En zo niet, de overheid hopelijk ingrijpt. Nederland wakker geschud wordt.

Jullie eindigen in de uitzending met de woorden dat jullie er voor de veiligheid van de kinderen zijn, maar u doet dus het tegenovergestelde.

Ook ons dossier is overhandigd aan de belangenvereniging en het is te gek voor woorden dat wij, al deze gezinnen, op deze manier moeten strijden. Maar blij ben ik met het feit dat dit item momenteel viraal gaat en wij onze krachten kunnen bundelen. Want dit moet stoppen! Zoals Vera Hooglugt van de Bvixz ook uitsprak: "Het kan doorslaan, sterker nog, het is al doorgeslagen!".

Mijn mening is dat U ten eerste excuses moet maken en uw fouten moet terugsdraaien. En als U daar niet toe in staat bent, uit uw eed gezet moet worden.

Zoals in EenVandaag ook gezegd werd, is het uitermate belangrijk dat als er écht sprake is van MBP/PCF, hiertegen wordt opgetreden. Veilig thuis zou zich juist moeten richten op deze écht schrijnende gevallen.

Wij noemen de kinderbescherming in Nederland inmiddels de kinder-traumatisering.

Heeft u enig idee wat u aangericht heeft? 'S morgens geef ik de kinderen nietsvermoedend nog een kus en zeg ik "tot vanmiddag", want zij gaan nooit naar de overblijf en lunchen altijd thuis. "Tot zo Mammie" zeiden ze en mijn jongste gaf me een enorm lange zoen, alsof hij het aanvoelde. Maar die dagelijkse lunch, die kwam er niet.

Mijn hart was uit mijn lijf gerukt en ik werd letterlijk moederziel alleen gelaten. En moest mijzelf in veiligheid brengen. Ik verkeer nog altijd in shock. Al maanden durf ik niet meer naar buiten, om confrontatie te vermijden. Ik ben machteloos. Ik slaap niet meer. Sta onder hoogspanning.

Het doet pijn als ik naar hun tekeningen en foto's op de muur kijk. Terwijl dat mooi zou moeten zijn. Het leven van mij en mijn kinderen is vernietigd. Maar ook het netwerk om ons heen tot aan opa, oma, vriendjes, vriendinnetjes, sportclubs, school enzovoort. Iedereen wordt mee- gestraft.

Mijn kinderen raken langzamerhand vervreemd van mij. Ze hebben nu al een muur om zich heen gebouwd. Ik herken ze niet meer terug. Ze slikken hun emoties in. Ze houden zich groot. Ik voel hun pijnen en verdriet en ik kan niks doen, terwijl ik ze een belofte heb ik gemaakt toen ze nog veilig in mijn buik zaten, die ik dus niet kan waarmaken.

En ik zie ze amper. Een criminele ouder in de gevangenis ziet zijn/haar kind nog vaker dan ik ze zie. En als ik ze zie, zit er een jeugdbeschermer bij. Dit zorgt er mede voor dat mijn oudste zich inhoudt en niet meer kan uiten. Tevens worden dierbare dingen die ik ze geef die hen troost kunnen bieden als ze mama missen, hen afgenomen.

Ik mis belangrijke mijlpalen in hun leven en ontwikkeling. Ik mis het voor ze zorgen, het knuffelen, het in slaap zingen, samen aan tafel zitten, naar school brengen, haren invlechten.. Ik mis zelfs het poetsen van de bril van mijn jongste.

Mijn kinderen missen hun moeder. Hun veilige thuis. De geborgenheid. Iedereen in hun netwerk hier. Hun leven!!

Ik word nu onterecht op een schandpaal gezet en iedereen heeft het recht om met rotte appels naar mij te gooien en er wordt niet naar mijn eerlijkheid geluisterd.

In de uitzending begint u over het feit dat ouders rioolwater inspuiten bij hun kinderen en dat PCF een ernstige vorm van kindermishandeling is. Met deze opmerking plaatst u mij en al deze andere ouders dan in feite in deze doelgroep, wat ons ontiegelijk veel zeer doet. Wat had ik graag gewild dat

u een maandje bij me had gelogeed en met mij mee was geweest met doktersbezoeken. Dat u de momenten zag waar ik mijn kind, huilend van de pijn, troost en al wiegend in slaap zing. Niks geen rioolwater of andere capriolen.

Met al uw insinuaties veroorzaakt u dat ouders niet meer met hun kind(eren) naar de dokter durven. Is dat wat u wilt bereiken? Ouders met zieke kinderen gaan al door een hele moeilijke periode.

Ook in mijn situatie is naar bewijs toe geredeneerd en dat wordt vandaag de dag nog steeds gedaan terwijl ik in alle open en eerlijkheid mijn dossiers heb gedeeld.

Mijn ouders, die samen met mij heel veel voor de kinderen hebben gezorgd vanaf hun geboorte omdat ik invalide ben, hebben wel meer dan 70 bladzijden volgeschreven met onjuistheden uit het rapport. Wij hebben keihard gewerkt. Maar we blijven machteloos. Rechteloos.

Maar ik blijf vechten, omwille van mijn kinderen. En ik zal er alles aan doen om gerechtigheid te krijgen: voor mijn kinderen en mij maar ook voor alle andere gezinnen.

Ik ben in dit proces open geweest, ik heb jullie volledige inzage gegeven tot mijn informatie, ik had niks te verbergen en heb u mijn vertrouwen gegeven.

Vele ouders en ik, staan machteloos ondanks onze rechten. Aan waarheidsvinding wordt niet gedaan.

Wat moet ik nu tegen mijn kinderen zeggen, nu en later? Kunt U mij dat vertellen?

Ze zijn immers, niet meer veilig thuis....